

Dico 4o in eadem ac ista apprehensione virtute complexa
dat extensio et generalis se ad alios falsos genia. Propter quod falsos genia
generaliter datur in eo, quod est Cosa, ex alio, ut interius fuit propositum genia sol
tamen, si sola apprehensione rite completa potuisse velut prebere oca
sione, per cuiusmodum in obtinere conformatum, potest in aliis in amplexu oblationem,
et unam pone. Sibi deinde falso loquere. Et sic.

Obiectio 2o Sit perceptionem exteriori apprehendunt simpliciter, sed nichil
est falsitas, cum sive cognoscantur, sive sint, aut ubi non sint, aut aliis aliis, sed etiam
in impliciti apprehensione illius. Dic mihi: est falsas genia generaliter conformatum:
per se regnum. Nam quis cognoscit estatis intuitus nisi per genitrix rem,
quod non est, neque ubi non est, neque aliis? Sed aliis ^{interius} variatio, confusione, et rem
dolorum spiciorum, et sensatorum quibusdam causa oblationis genitrix rem pro
alio: ita longe egredi, et per agitata a macerata collera, quae resorsa est, cum
vulsum cibum manducat, tunc propositum confusione sensatori, putat illius ana
torum esse in cibo: et propter resuante operum putat esse collores, et modo
obligatus, cum in rebus illis studiis ubi intueatur?

Obiectio 3o Quis apprehendit idem terrena munera, ergo
presente auriculis ignorat etiam suorum, et confabulato, qui contrari debet et
debet deprendere veritatem, sive non est, cum nulo confabulare, sed falso apprehendere,
et veritatem non conformari, non cognoscere, et cum oblia sumptum, et in rebus vesti
duorum sive enuntiatio esse de quoniam sive conformis cum illo evanescere, pro
positum, sive in re ita sit, sive non sit. Propter regnorum, quod obtum illarum ap
prehensionium est sol felicitas minor, dum non est fala chimera. Propter hanc et ap
prehensionem rectam possit est inadeguatione representatio cam oblo regnentato,
venientia autem completa evanescere, et quippe ipsius representationis non existat
in adeguatione regnentato, et divisione seu concursu cum ceduta aperiatur.
Cum uero falso non componere possit, et deinde, quod falso enuntiatio, sicut etiam
est in rebus sive in rebus, sicut enuntiatio aperiatur regnat: Non apprehensione confi
det cum re ut obla, evanescere et cum re ut est aperiatur.

Obiectio 4o apprehensione potest regnentare cum est aliis
et quod non est falsa. Dic argui: potest regnentare cum est aliis naturamentibus
cum quod diligenter super dictum est ignoramus, contra argui: potest aliis regne
ntare cum est in re, quod deinde attingit, negari argui. In sollicitate fallagiu
m, quod non est falsitas.

Obiectio 4o in rebus dat falso simplex, cum ex parte
notata et apparente, quod aut qualiter non est, falso dicunt a parte, ut traximus eis

falsus. Hoc, tamen, est aliquid argutum si accepta informis abesse
fotipus & etiam insipitus. Tunc autem falsitas actione, proutus pugnare possit
cum aliis pointis nomine de significatu, concilium, dat falsitas fratre. Negatur. Ita
refutatur. Tunc cum enim per hoc & de fratris & doce non est falsum. De refutacione
per sonum cum per non est falsum. Et effigie & actione, et a latu pugna
impedimentum. De scismate, ut propter invenit in alio pium non habet. De am
tui confitetur, & effigie & actione non agitur. De am, cum sit quod ultra
deam ex cunctis.

^{Obiectio} 80. Veritas dicitur in simplicem. Non in simili
apprehensione, & incompleta, sed in iudicio. Hoc est falsum. Deinde
se possumus in simplicem nempe percipi, et incompleta, nempe ap
plicari. Negatur, & veritas consistit in adequare, et conformitate cum
objeto, & propriis reperit in apprehensione simplici, falsitas et insuffi
mitate cum propriis obiecto, & nunc propter in simplicia apprehensione, & pri
ua, diformitas, non cum proprio obiecto, cum sit cum per non representata, & non
est tunc apprehensionis.

Dico ergo falsitas potius non est rebus presentibus, sed non
transendentibus, numerum ipsorum diformitas, alterum cum eius obiecto. Propterea iste
sonus de sumptibus non quadrat in obiectum ante oculos, presentibus, &c.

In Caput 2. M. 3. M. et 4. M.

3

⁸¹
In his capitibus definitur res nostra, verbum et oratione, deus satis in via, et per
sequentes locis latitudine circunsum.

⁸²
Alius sit nomen partis obiectus signatio tam
quam plena

Vert. 104

expendit via vocis significativa in isto.

Sit unica clavis. Significatio vocale, quod est nostra, ver
bum, et oratio, est compositione actionis importantis destricti et vocis et signifi
cationis. Propter significationem vocale est quod arte factum, sed arte facta docunt

25

Deficiat mām et fīam, nam pīatus dīct mām duram, nūq̄ lūcū
gētām signatūm uotale.

obr̄ 1.0 uas signatūm Islam pīḡ signi, s̄d signa debet
ē signum ē noīn concūm, slām̄ importat defīali signatūm ē uotare
subūm ḡf̄. Dī mi: Signum in corp̄is, ē abstractum abī mā, ut aliq̄
artefacta est importat defīali signatūm, s̄p̄m, ut signatūm, aurum, pīam,
cora mi: Signum expressum et partē inq̄p̄, ut ceterū artefacta eadem
mō accepta, solam signatūm, s̄p̄m importat defīali, nego mi. Vīc ē, filia
Cīa artefacta est derivata a fīa, signatūm ē certus pīḡ, debet autem mām
requirant, nam glōbus globus n̄ ē amptū fātū, nego q̄m nullū dīa,
s̄d glōbus fortis ē nūq̄ ligna, ḡf̄ tūla hīc ē apta ad nauigandum, et illē
asuntendū. Tūla signatūm, s̄e signum in tūla s̄lūm dīa signatūm, dīa
derūnt, et signatūm uotale s̄ signatūm usum importat in uito: ī in-
uite defīi. Vīc signatūm ex irostō. Artū dī dīc statuam, n̄ di-
cīa aurum, s̄d auram, n̄ nego aurum ē declīus ethīa, s̄d n̄ bene pīurion
eūm uanū pīm letō, Biut hīc n̄ dī mām, s̄d materialit̄.

obr̄ 2.0 Composita auicypatia: ut album, candiūm,
Islam fīam deūnt defīali; eī fīa subto ad rāceat, et cum eo unam ḡ alleīy
Componat, s̄d artefacta ad compōstā gallūm marie accēderet, cum eadem
mō se hēant illosūm fīi, ḡf̄ nego ramūm mārii, ḡf̄ n̄ īi compōstā per
alleīy natīa deūnt Islam fīam in uito, ḡf̄ ea subto ad id est, et cum eo unam
per alleīy componat, ḡf̄ in ea compōstā pīesīa intendit fīa alīatia,
Cum iam supponat corollīo pīesīa uotata: abs uī, ut dictum ē inq̄iī opp̄
rob̄ signūl mām, et fīam intendit.

Art 2.0

quād sit Dīo uolis signatūm in Simplici
3.0 simplex ē roīm, ē uerbum, ē ḡ fīa reuocant, ut dīctū regūmat, s̄
et cum signatūm aut uinuulent, aut dissipant, aut alia n̄ modūlant.
3.0 complexa ē orīo. Hīc ē pīouint usurpari pīosīa signatūm cum sibī
connotatione, s̄ pīouint s̄t fīlo importato.

Dīo ē dīctū in 2.0 si obiecta n̄ pīt ē unīa ḡf̄
pīta ē compōstū ḡ alleīy signatūm exīsīo, cum dīctū defīali mām et
fīam allīatū, s̄d compōstā pīesīa n̄ pīouint ē unīa ḡf̄ pīe
signatūm ḡf̄

Duo 2o. Dosis in ossu prosta signat nō est sicutus unius. Tjij gesi
aut spēi in sua inferiora. Pr̄ iō ḡm in nostra genitrix signum dicit depli-
derū rūm alterum agnōm alterum dñm signatam. Etiam ē p̄ com-
plexum. 2o f̄ ad hyslābūm singulē c̄ complexum, sicut vnguis,
f̄ unūrum eisē abebit ad eam signatam tñ, n̄ p̄t dñe p̄ unūlūm.
Cen complexū sit in ea sit en̄ p̄se, c̄ complexū sit en̄ p̄se
allens aggregatum ex singulis quārumq; signatib; dñm. sicut dñm
p̄ signat separatum f̄st.

Dito 3o. Dosis significatio vocali entangled c̄ com-
plexum, c̄ quasi atq; stabiliq; in sua aliq; tñ. Pr̄ p̄ signifikatum signatum
nempe oratio dñ si n̄ aliquid dñs signatur, neḡ extinguitur a songh-
si, tñ acq; dñs signari gerorden superadditum.

DE MELI PARTITIONE VOCIS SIGNATÆ SIMPLÆ

Art 148

¶ MAX SEMELX IN SIGNANDO.

Notabis p̄ simplicitatem, & complexiori vocali ascendendam c̄ penes iūm et
fratre c̄ fratre signatum, seu penes iūm optime fñt importanter, qui diu-
nius sit, quanuus de sonata, c̄ 2o mala alii important vox erit singula: Si plu-
teffuerint, vox erit complexa, f̄ singulē aut complexio vox tangit h̄z
ad se desumendā ex impetu, noē c̄ signari fñt, et nōmē unūrum signa-
tum utiq; usam en̄ hoc important. Et nō signandi illud iū signa-
tum trahat mens ad connotata sit compienda.

Notabis 2o. Duplo posse correspondere unius signatur
ij p̄t. 1o si unus ij p̄t reat unij uoli, c̄ alijs atq; p̄i, ut in hacca
eine, ut ho ab oī, 2o si sij et singuli c̄unt toti uoli, ut fit in-
hoc nōe, gallo, 2o iste 2o mis tufaciat quee considerari pot, 2o
si illa reat plurimij p̄t toti uoli ut heant vir se connotare
gari grammaticalem, c̄ equigollentem orationi sternit, ut in uoce, nemo,
quoniam signat idem, p̄t, nullus ho. 2o itaut connoti n̄ sint nec sub-
ordinati, ut in hoc equinozio Tjij gallo, 3o ita ut sint cum pludam nat
rōe, c̄ subordinati, qui c̄ fñt oī reat, et minime signari per progressum
in p̄em, aut q; estercentem gradis impoij, ut uideat analogia p̄est certi affi-
tuij.

~~20.~~
Si nō sibi sunt, nec unū mī, aut p̄p̄ḡz iāor in p̄p̄oīē. Et cetero nō p̄-
sunt, q̄ ex mī signari fōle signatum importanter ut uide in aliis, quod de
consentaneo dī, ut subtem dī, q̄ signant in obliquis.

Clo sit: q̄, t̄ mēne astly ea uia sanguinis signando cui
fr̄t, s̄ immē n̄ rēnt plures comit̄. q̄ p̄ astly defuit uadem sanguinem
in orde ad sanguinem enansatorem, qualis n̄ ē ea, q̄ coepit nōe compleso
q̄. q̄ n̄ in defūcō nōe et uerbi illa parta, usq̄ signata, ita in
gena ē, ut unus ē signata dīat.

Art. 2.118

Multis sit dīgo uocis simpliciū missionē uerbum

Dīo 10 Dīo uocis simpliciū in nōe et uerbum ē q̄. s̄t, seu
immemoria estat̄ dīsa. q̄ p̄ uerbum fōt̄ signat frām q̄ memori-
as, seu inferi, nōen q̄ p̄ mām qualis, seu infacto ē, q̄ dīo estat̄
enīgnis summa ē ex parte signata. q̄.

Dīo 20 Dīo accepta s̄m totum, p̄ mentis dicta
dicunt defūci, n̄ ē q̄ in seip̄, eam q̄ imitab̄. q̄ p̄ nōen et uerbum
de loco defūci uolent, q̄ signare, ut p̄ in te complicita genitrix
inḡ a dīo, q̄ p̄ in reuera p̄ dīo seorsim sumpta apparet ul-
ta rō obliquis, dīo alij quid: reuulari ip̄e ad uerbum analogam pro-
p̄cessit, q̄ ē equaliter in partibus ab aliis nō, et s̄t deinceps unitus re-
quiritur q̄.

Dīo 30 Dīo accepta s̄m totum signaveri nōis et uerbi
s̄ in abstrato, s̄ in concerto sumptuoso, ē q̄ in seip̄. q̄ p̄ signari ē alij dimi-
plex, aquat̄ arōe et uerbo per p̄p̄ḡz dīo parochalem, q̄.
q̄ bīc 20 uox simplex considerat s̄t in orde ad ea
signata, nōen aut ē iā uerbum in orde ad casus et articulos acceptos,
q̄ n̄ bene uerba simplex innoveri et uerbum. Nego mi: Nam nōen et uer-
bum considerat penit suos gelulias signandi mos, ut dictum ē, et peregit
a se q̄ uobis distinguunt.

164 20 res signata atque coiunt, ut p̄t getam signa-
oēs. Nego coit, q̄ n̄ reguist̄ tanta unitas infinita, et inter quanta ē inel-
laoribus, et artib⁹, ut p̄t exagregis gemit⁹.

Art 34^s
Oppugnat et defendet nos deo

obligo 1° uox in obitu nō sit inclusio nō sit quis ullam pari, q̄ nō no[n] recipiat ut longum ex uoto exiguus, uox erit praescripta, q̄ nō prae-
composita uocis, ut mā de hoc: Si 2° asygnat signatio conuocatio uocem
nō potest ex q̄s in illis, cum sit subtem, q̄ nō recte defit p[ro]uocem.
nego 3°, in 1^a nō asygnat q̄ idem ē dicere, no[n] ē uox signatio
re dicere, ē longum ex uoto, et signatio, s[ed] signatio uocis. Imo si di-
catur uox signatio, nō ē recte defit, q̄ cum artefacta sunt uoces gen-
erari, ei[us] deorum fūs sint alia mā, merito poscent ex pluri subeo-
ni, qui offendunt illa signo[r] eī, q[ui] signatio constituta, qd nō militat
in naliis, quoniam se uenient se resultant ex mā eī p[ro]p[ter]a. qd utr[um]
les dicit statuam nō vocari s[ed] uocari lignum, ē qd statua nō delat cer-
tam mām, cum fieri possit eam ex h[ab]ere, et lapide, at no[n] qd delat
uocem p[ot]est simple uox appellari. Contra art 20 sui: Id ad me ē
bona defit, q̄ h[ab] uox nō sit quis nō sit signatio, sed asygnat, ē talibus
detinatur subtem et alia detinenda certum subtem ecce quid definiuntur.
ut responde[re] g[ra]m[mar]i, s[ic] nūm f[ac]tura sum.

obligo 2° no[n] ipsa sit complexa, cum no[n] ipsa
mentalia complexa sint, quoniam h[ab]et h[ab]itū adiungit ipsiū lucis us-
iq[ue] p[er] h[ab]itū, efficit no[n] ipsiū, nō cegit ac ineuolat efficit et h[ab]itū
ipsiū, qui de ipsiū potest calēm conuictiōnē signarent separatiōnē, ut
ante illam, cum remanerent imagines uocum otorum, qd no[n] ipsa
satis regimisant p[ar]lam[en]tū (lucus nulla p[ar]tē signat separatiōnē) et g[ra]m-
marū superflua et illa dēficit. Nego art: Nec nō ex ipsiū! Nō, et ipsiū,
efficit in mente no[n] ipsiū, parvus efficiat in uole, qd ipsiū cum signet
h[ab]itū et h[ab]itū exire propria signatio, et induere
slam tam simplicem, qd est respondere no[n] ipsiū, et ipsiū simplices nega-
tiū h[ab]itū in concreto sumptu: Si c[on]tradicunt illi ipsiū resultat no[n] re-
gum multoq[ue].

obligo 3° no[n] ipsa uocis uocant ad defitem no[n], qd tan-
te h[ab]itū, p[er] h[ab]itū, et h[ab]itū nō uocabit, cum nō ex siencia ipsiū e[st] di-
catur et de h[ab]itū p[er] h[ab]itū, qd ipsa nō bene exaudiens p[er] h[ab]itū aliquid uocat
Nego mai: Sot nō reliquunt, qd ex diuino signari nego nō poscent de uocata

obis 48 certum est determinatum volum: Vnde etiam nos ipsi e' here p[ro]fissam negarem, sed ei negem, ut ipso: Vnde u[er]o de his p[ro]p[ri]etatibus, si sunt, e' ualutis p[ro]p[ri]etatis contenti, quod absit separari, sed ab ea: et hoc non est, e' no[n] infirmum, sed non dicit de hinc p[ro]st[er]e apponibile est alia p[ro]p[ri]etatis, non excepta est de fidei negatione, Vnde contra de hinc p[ro]st[er]e, et quod est.

obis 49 non intelligible het p[ro]fissam negarem, sed non infirmum, p[er] q[ua]ndam de desiderio, p[ro]fessionem non est hoc p[ro]fissam negarem. Negomini p[er] sicut deinde illi p[ro]p[ri]etates separabili, non est etiam nos ipsi infirmi.

obis 50 Si Blitri se imponat ad signandum id quod habet signat, ex parte infirmum, non habebit negationem p[er] se. Dixi mihi: Re habeat negationem p[er] te, concordia: non habebit contradictionem, negomini.

obis 50 primum, Quidam, ei sita p[ro]signatum p[er]fectio- narent diu[m] tempore matutini et uesperiori p[ro]signant cum tempore. Ne- go contigit p[ro]signare cum tempore est importare tempus gerere tempore, qualem p[er] p[re]cessus, p[ro]cessuum et futurum, cum tempus sit p[er] successum comp[ar]um exigibilis prouibus et postea moribus: ac die matutini et uesperiori et die per alterius, et in solis locis, nam tempus nobis matutinum, aliis est uesperiorum.

obis 51 In factis hoc nostra (Maior, et posteri) signant diu[m] tem- guris p[ro]cessus et futuri, p[er] d[omi]n[u]m. Dixi ait: Signant diu[m] tempore p[er] mammiferorum, aliis autem ut signant uerba, nego ait: Signant absque, concordia. Latrificiant de fratre tales dico, concordia: Signant reconciale, ut uerba, nego ait.

obis 52 ad ieiuna sumpta adietione et cibis deinceps cum subiectis ex capis ubi qui cum rectis, et ex ad ieiuna, et capis ubi qui componebent indebet hanc et iudea eiusdem sp[irit]us subiectum deinceps equaliter dent cum prehendi: Nego contigit deinde p[ro]cedit p[er] aliquam et condicione accidit, et p[er] reddere superum uerbo: ea ut ad ieiuniis, et eaibus obligari non competit, et ad ieiuno est aut non est, non existunt suorum, p[er] uerum sp[irit]us signat: Vnde p[er] d[omi]n[u]m fr[ater], alius est, malaret illas superflue, et nescire, quis sic illa absit: et h[ab]et d[omi]n[u]m fr[ater] p[er] Artij est, ne sit in quod sit artij. Nostra uero ad ieiuna tunc sp[irit]us a subiectis, et subiecta representant ieiunum ex sua exi- gione. Non subiectum qualiter que sicut subiectum, adietio et idem representant quasi ad ieiuniis subito: Vnde h[ab]et diu[m] etiam efficiat subiectum ei re- curre, et illus signat fr[ater] sine habitu ad subiectum, et suppossum, hoc est cum eis habitu fr[ater] importat: et dignitatem deinceps excep- tis signati, et hoc est ieiunia. Quales te ubi sunt, et genia masculina, et feminina sunt diu[m] et ieiunia la recto et in se, p[er] d[omi]n[u]m fieri uigerant sp[irit]us.

Cotes ex iis non ut artificium exinde et signe non esse quod,
neq; ex iusta nota est utque quisque et coniugio gallus. Si ergo a sapientia propon-
itur signe cum ratio concordat est quod ex iuste dicunt et omnes nrae sibi
sunt in ratione, hoc est quod Ihesus dicit, quod nulla est maior nisi super prius danda.
Et in artificio et iustitia, sicut in adiutoria et subiecta, Prudentia combinatur,
ingens est dicimus non sibi, eadem enim subiectus quodque in subiecta
est potest constitutus.

08

Art 408

*expensio*⁹* de*⁹* f*⁹* s*⁹* o*⁹* r*⁹* i*⁹**

je uerbum regis signat, inde propterum signatum, ut dico signat
amorem, mām iōcēm, cēmp̄s ēē cōgulām. Certūm īgrē, atq̄ īcī
iōs ēē p̄t̄r̄t̄m ēē fr̄t̄. quem ad modūm. n̄ ab oīm signat de fa-
li alborūm ēē eius en hōriā ad dubitām, ita dico p̄t̄ amorem
importat habitudēm ad amansēm. De alijs dubijs ēē dubium.

Duo et tempus de cunctis importat verbo. quod
per hunc agnat secundum malum exercitum de equidistantia a rebus, scilicet
in exercitu nisi immutare, sed in aliquo durior, quod tempus agnat ut
mensura eius ab aliis dista immodice et quondam confegetur eis
constationem.

obres eorum presentes pueri et pueri spie tri-
unt, ad episcopum, et dispensatorem suorum e insigne ex gratia fali,
et verbum flet ex gratia temporis. Nego certe, quod illa uaria in ex grante
flet tempus, ad munus aiorum, qui tempore eis, ut alio exercentur, ut ex-
ercentur, ut exercentur, hoc est ut egredens agere, ut egreditur, ut
egressetur.

168529) duo signat sollempniter tempus, & fidei. Id siq;
signat fidei tempus in cunctum, et quod mihi ait, corde ait: Signat
fidei tempus ex cunctum, et quod mihi mandata, nego ait. Nam signat
rem duranciam quod mihi ait, ex connotat tempus realis, & imaginarii
ex cunctum quod mihi mandata: Sic Sisto, qui scilicet signat sollempni:
tate ex quietem quod mihi ait.

No tabi propiorum fuit de 25° adiitance, in qua
sol verbum est prius ut Sollicitus est: Et de 30 adiitance, in qua
propter verbum, id est, Datus ait Gratianum, ut petrus est alius

80

Duo 2o uerbum i.e. in oris propositis hanc rem uen
bi; ei ier in obligatis. Pr 2o qdij expositio e oris perfec
ta, qdij oris perfecta constat nō es uero. qdij 2o qdij uer
bum, e, in oris proprie uerborum aliquam Diuam temporis et
relatum uerbum ex suo peculiari modo sonandi fuit importuna
Diuam qdē temus qdē mērū aorū à tempore menturando signat
suum fratre signatum. qdij.

Duo 3o, e, incorporatedus de 2o aduersitate
al plurimum signat defititi eriam, aliudq; in entitem
ab dī sumptum importat. Pr 3o Socratus ē, idem plenū
uult, al Socrates est: al aliud idem sunt, al Socrates
habet entitem.

Duo 4o, ē, importabu de 3o adiecerat su
mij, qdij conuentibus, signat defititi entitem coti acceptans
sumū aorū, qdij entitem detrahit qdij sumū partē. qdij qdij
1. pte idem ualeat aorū, hoc habet entitem alijs, eī Socratus
1. ē, abutit idem aorū, Socrates habet entitem abscondit.

Obes 3o pata spatio signat defititi entitem
verbalem qdij ab entitem alijs, qdij Socratus signat eadem entitem, sequitur an
bis pata. qdij Socratus sequitur eam bi pata dīra mī, concecōt. eadem
mī, nego aorū. qdij verbū pata qdij minū aubanti iorū regnare qdij minū qua
tū, et infallit. Sec qdī noen, enī, et uerbum, ē, tū sūmū pata ent
tīt.

Obes 4o in hac pugnacē Dīpato ē signato, uerbum
dīpato subiecto, qdij uerbum nō semper pata. Dī aorū, signat ut accepit
mātrī gnuoce dīpato, conce aorū. ut accepit pata signato, quā rōe
ē uerbum, nego aorū.

Obes 5o qdij pata defititi, nullum dat uerbum
infūm, eodj inouiae uerbum cum regnacē maneat negat, aorū
idem erit de eo de cōvenit ex ea uerbo, qdij oris eomī ad orationē
adsumunt, quo signat pata aut nega pata negat cuius
copularū cum si sit, qdij uerbum illud negat, qdij uerba pata
Nego aorū. Nam aorū dīxit uerbum infūm pata de his pata, et dī aorū
pata dī aorū, nōt in oris, qdij in ouiae uerbum, ē, infūm, et hīc ex
ca ouiae, ubi nō negat copularū, pata pata: eī dī dītā uerbo nego, qd

semper est simplex, negum uero est de complexum: infirmus quoque negat et exim
me fratre signatur, et non cogitam uerba mea, negum uero est: sed in infirmis
resolutus inuenitur, affectus, et partitum negum uero, sed certus non
ualeat, idem, et Socratis est natus, et uerbum negum

l. 30

Prædictæ Artes concordant significationeplexo Art. ius

De Dictione Mteris Constat

Mter est uox signata exerto cuius aliqua pars signata separari. Non con-
tineat enim pars articulorum cuius mter ut uox signata. Dicitur et uniuersi-
tatis.

fria propria nominis est res ipsa grammaticaliter
quod eius pars uerbo se unicato. Et hoc modo est de rem articulorum nominis
et uerbis, et per aliam sicut constitutis. Tunc uoces nullae res ipsa cognoscuntur
et signantur, ut calum, erra, aer, et cetera, et hoc defectus nominis non effluunt
nominis, et ininde constat nomen.

Prædictæ ex ea phorum, quod frater oratio perfecta seu enun-
tiatio, est copula uerbalis, et frater argumentatio est copula uerbi, quod autem lo-
quendo res ipsa est frater oratio: In orationibus primum perfecti res ipsa est reatu di-
ctus argumentus, in aliis est nomen, ut iuxta hoc est huius, ubi res ipsa
est ipse missus signandi prius, qui prout considerabat ex parte non significatur,
et casus obliquus, quod obiquiter missus signandi sufficiunt, et ceterum
ad se trahunt: Et hanc imperfectam orationem etiam definitur Ar-
tus, quod ita illi competit.

Oratio 1.º Significatio ipsorum leti eandem frater
cum similitudine, dicitur simpliciter signatio, et nomen defitor, uox signa-
tiva, et cetera. Negomini: defitor de nominis uox signativa, et intelligi una
hoc est ordinata, scilicet ligata, et hoc simpliciter uox non voces, et plenior est:
Zin agamen est frater nominis, uox signativa est missa.

Oratio 2.º Artus dicitur ista orationem esse unam,
quod primum est frater missus signandi est frater nominis, non de uerbi. Dicitur ergo
in orationibus imperfectis, concepsit: in perfectis, nego concit: ut si
dicimus est,

obis 30 de foem oīoij. Ita est, et matr multoq[ue],
cum habeat uox plurim signata separantur, q[uod] nō bene d[u]r[u]o. Negant,
q[uod] uox ei gignit eam ut mā in oīoij est à matre d[u]r[u]a.

obis 40 nullus h[ab]et oīoij et nō haec p[er] signata separantur q[uod]
similares signatae q[uod] se p[er] signat q[uod] s[unt]. Negant. Nullus nō est haec
sunt eadem premita signata minus subtilis, q[uod] gratia, q[uod] affluent in ora
oc: et iō illi ac fidelitatis ipsius, ut in hac oīoij s[unt] haec modis, p[ar]te
1025, ut ipsius coniunctionibus subtili. Cum remoto.

obis 50 Nemo; ut ē idem ad nullus his, ex quo, ut
ēdem alio nulla res, et oīoij, q[uod] multos h[ab]ent in oratione ipsius, et ē in
h[ab]ent p[er] signatae separantur. Dis maij: Et iō oīoij ex ampli
te oīoij, concia maij: His ex parte nego maij. Atque si dicitur
ut suae vocales constant pluribus p[ro]p[ter]e expediti: ad quas p[ro]cedit:
p[ro]p[ter]e renoscari.

obis 60 ueritas uero ex signo, d[icitur] in oratione
de uera ueritate ueritatem p[ar]te, q[uod] dicitur signo. Dis maij: Ueritas simili
sumbit ex signo, concia maij: Ueritas amplia, nego maij. Nam uer
itas amplia desumit ex affirmacione, Ex negatione. U[er]o per disertare eadem
signo p[ro]rum potest uariari, ut in his p[ro]positibus, isto ē alijs, ho[n]estis,

obis 70 oīoij mentalis nō habet p[er] signatae separ
ationem, cum sit una amplia qualitas, q[uod] nego uocalem, q[uod] ita cuiusvis
amente desumitur. Nego sicut, q[uod] uoces cum inserviant multis na
tioribus h[ab]ent, t[ame]n de celo, et aliquo rebus inseparabiliter orationis vo
calibus coquuntur it ad distinctionem signationis, in dictum ueritatem
Cum inserviant uiri t[ame]n ab eo nō ē ergo, ut habeat plurim p[er]

Art 2 us

EXAMINAR ET APPROBARE CONVENTUS DE HOC.

Conventus ē oratio signata uerum et falsum. Nulla a potestari ē
nuntiatio, q[uod] uera et falsa nō s[unt]. Et iō debet gerentiem et falso
rem, q[uod] ē proprietas illius, nō et per auctoritatem, et negationem, q[uod] ē in
eis, q[uod] sub hoc nomine coniunctionis, idem ē, atq[ue] inter pretatio, ad
inter fecerit q[uod] de grecis et uideretur uerum sicut illius, quem interpretata

Notabij 1° p^r ueritatem & falitatem frater, s^epp 5° licetum e^t dari ueritatem & falitatem obiciam, id est enuntiatio substantia, Lⁱn^u substantiam, q^u signat p^r verbum, e^t, aut, n^o e^t / Notabij 2° enuntiatio lⁱc^e mentalis, & uocalem.

Dico 1° enuntiatio mentalis n^o signat fratem ueritatem, & falitatem, & obiciam. Pr^r enuntiatio mentalis n^o representat de ipsam doctrinam, q^u n^o signat frater. Uerum falitatem unde representat, & obiciam, q^u e^t in obcio.

Dico 2° enuntiatio mentalis n^o signat ueritatem & falitatem obiciam p^rter, seu reduplicatio sumptam, & matr, & significativa, quatenus signat rem e^t finem, eam tamen intinxat. Pr^r 2^a propositio, q^u n^o aliquis signatur p^rter & reduplicatio, accedit obiciam e^t auctor, foret marke ista modalis / Solatim e^t haec e^t uerum, & hoc sit signata reduplicatio, ueritatem illius enunciabilis abhinc 1° enuntiatis e^t hoc, n^o ut sui obci, q^u de ceteris illius coniunctum, cum adat mihi s^o coniunctio, q^u datur mihi ueritatem, e^t i^ll^o enunciabile absurum q^u e^t est ueritas significativa substantia, & praeceps ueritatis obcius enuntiatio. Pr^r 2^a propositio, q^u enuntiatio signat rem e^t in e^t indicat ex qua in actu exercito significatur e^t ueritatem & falsam.

Dico 3° enuntiatio uocalis comparata cum mentali signat eius ueritatem & falitatem significativam & matrem, quatenus eam predicit. Comparata e^t cum se datur signata sit signata ueritatem obiciam. Pr^r 3° enuntiatio uocalis manifestat mentalem, in qua e^t ueritas & falacris fratris e^t rem, in qua e^t obcius q^u sit

Art 348

Solvant Arga. I Superiorem Doam

Obies 1° Si enuntiatio e^t uia, q^u confitit obci, edem modo erit via similes apprehensio, item confitit etiam suo obci, q^u 4°. Ne go ang q^u a similiis apprehensionis ueritas concilie in adiuvatione, reprobentibus eam obci ut regre sentato, seu in e^t obciuo, ueritas e^t enuntiatio concilie inadiquatio dictior, seu iudicio cum obci ut e^t agit eis, seu in e^t reali.

Obies 2° oratio perfecta mediat in ueritate orationem

21

in ea enunciatioem, q̄ ea debuit loco q̄ ei collari. Nego autem,
q̄ de p̄ficio ē dī signata, q̄ p̄t p̄ quis rematum defire.

obligatio 30 enunciatio nō est peculiari obtem p̄p̄ signata
semp̄ p̄m̄, q̄ signat q̄ nō ē signata. Nego autem, q̄ dat nō mut
coniunctio, p̄ diuinius, ex ceteris.

obligatio 30 orationibus operatus coit signare verum
est falso, q̄ nō ut soli enunciabat. Nego autem, q̄ oras opera-
tuas nō affectat falso negat.

obligatio 30 proposito conditionali nō ē enunciatio
et tū verum signat, q̄ s̄. Nego autem, q̄ nō proposito conditionali nō ex
est veros signantes et nō dicit enunciatio, q̄ ampointe ostendit plausus e-
nunciatio aliquo nexus corporatus aut exp̄s, q̄ ad exemplum facile
re vocer, ponunt.

obligatio 60 obtem illius est enim, si ut falso ē bo-
num, q̄ nō sit enunciatio, si ut actus illius erit verus. Dic autem: si
tum illius ē verum ut loquendo, conic autem ē verum per connotacionem.
Dicitur significatum, ut in enunciatio arbitrii, Nego autem.

obligatio 70 propositio falsiphilans q̄ ista. Propon-
tis ē falsa, nō signat verum. Est hinc, q̄ si dicit ē uām, illa
ē conatum affect. Si dicit ē falsam, erit uām, q̄ idem de se affect.
Est tū falso dicit, q̄ nō ē enunciaci competet ē uām falso.
Nego autem, q̄ illa propositio et si dectery per illius propositio
propositio, demonstrat aliam ade tursum, q̄ ē obtem ipsius, ex quo
veritate falso illius veritas falso desumenda ē.

Ard' 4 us

An obtem illius sit verum

Notabilis obtem male p̄d̄ ē id, q̄ ilia cognoscit. fratre ē id, q̄ dī
nō cognoscendi male: id si sit clamor, cognoscit, ut
lumen cum cōtrario, fratre obtem, p̄p̄, si cognoscit, frate
scat, subquo ut uerbis in cōstere.

Dico tū verum obtem nō obtem male illius. p̄p̄ illius
cum percepit res amplius q̄ i' loco, loco q̄ sit cognoscit eam
enates, nallo nō attingendo an sint uā. falso ap̄ rei q̄

Duo 20. obtum male intus ē ex, est qd^o concupisitq; mūm
entis pr^{et} qd^o ē ex cadit sub illy cognoscē, ut get indōs, est
multa dñe de entia, ut negas, effigmenta nostra itus cognoscē mūm
entis qd^o

Duo 30. obtum frate subquo, intus ē intelligible.
gr^{at} ē qd^o intelligibili coiunt orā, qd^o nob̄ frati desiderant, cum re-
bus orbis ab illis perceptibilis competat, nōq; unius speci insim-
ilicet illus est ab eo cognoscēt, qd^o 40. 20. qd^o uerbile. ē
obtum frate subquo p̄dūcūt, et appetibile p̄dūcēt, qd^o
ex dūctis collis, & nec entitem ē obtum frate subquo illus,
qd^o que latē p̄it, nōq; ex, qd^o cūnāt nō multa p̄t nō p̄tēre uenīm
p̄tēre uelutus, p̄tēre uenīm cūnāt etiam sub quo signis: nōq;
uenīm, qd^o frati ē nō ipsa cognoscē, obtūm nō congetur a operā illas,
cūnātēs supponit actuū illas dñi, cūnāt frati debet actuū pre-
cedere: nō apudēt ad perfidium illū, qd^o falso etiam ē obtūm
illus, & tā nō hēc euāndi astētēdē.

Collis 20. obtum frate subquo uolij ē appetibile, obtum
sqd^o cūdēm ē uolij bonū, qd^o hoc dūcte attingit, est nō illus: qd^o
illus in alerke, cū dīctio quā p̄tēre p̄tēre illas alij, qd^o motūm u-
ritatib; factij astat, aut fugat, sicut uolitas semper propter motū
bonicij, & malicij p̄tēre p̄tēre aut fugit, iō dñi solet ita uim
ē obtūm illas, sicut bonū uolij.

1. ~ 0 4 1

DE ENUNCIATIONIB; DIUINORIB;

Art 145

Z ENUNCIA M C HABIT DIUINA. Sit in apparen-
tiam ē 2. uel i latuam

Notab; p̄ enunciam apprehensiam ualig. gotte. Lcam, qd^o est medijs, qd^o liby
complet, Lcam, qd^o exultans compatis: sed p̄tēre qd^o actum dimplum
illus representantem obtūm alijs enunciatib; Lcam enunciam u-
niuersitatem in mente existentem: qd^o actum aut sibi, aut ueritate

17

Complexum coniungentem prout cum subito per affirmacionem
remanentem per negacionem. In ea ultima non ad sententiam negationis
procedit, sed in ea sed affatio, aut negatio coniudicatur, & pro
enunciis fratre.

Dicendum ergo: nulla est mentalis enunciatio appre-
hendens dictas assertiones. Primum, quod iudicium nullum dicitur est
quod affirmatio aut negatio alicuius de aliquo, sed quod sententia dictio
attribuitur affirmacioni, & ab eadem removet per negacionem enunci-
ando, atque de aliquo affratio, & negotio, & iudicatur. Secundum, quod iudica-
tio enim dictio assertio haec mea esset verity, & falsitas,
est etiam complexa, & a iudicio non deferret.

Obiectio 10. Sape framis proprieates aperte falsas
incomptibilis, quae non iudicamus, id incidentes, & dubius iusta-
mus quod si, Nego autem est non voces aut res complicites dissipantes
quod comprehendimus, et deliberamus, hanc autem sententiam alii coniun-
gere, aut ab eadem removere. In quo regulam etiam malueret
signata non apprehendimus, non in actu exercito.

Obiectio 2. manente eadem sententia haec ha-
cus propriis 3. quod nullum est incorructibile, potest quod illi alien-
etur ex medium probabile prius, deinde ex certificam quam
idem alterius non potest de opinabilis in ratione transire. Primum
autem est duos ut ipsa dictos argumentis apprehensa, & quam edunt.
Nego autem, quod ipsorum copula dissimilis ex dictis sententiarum.

Obiectio 3. si propria uocata sit aliqua
mentalis, sed hoc non semper indicativa, cum plerique sunt sic men-
talium, quod mens non ita inducat, ut ore profeste, & est appre-
hensionis enunciatio. Nego Maius: ut paret in his, qui latini
siquidem omnes ignorantibus propositis locutus: et qui men-
titur, enunciat id, quod apprehendit, non id, quod inducat, pro-
prio dico mentium iste.

Art 2118, 3118, & 4118
3. Mentalis enunciatio sit una complexa
dicta.

Dico 10 modum actus simplex illis operantibus,
aut regibantur inveniabile et apprehensionem cognitum. Pr 10 qd in
modum usat natus, si alius, sic affirmatum; ab natu, si dispergit, si e
regum, si annuere, abnuere, acerbi, diligenter, siue exterrus
natus, si ab natu, qui fita, sibi, ex parte, et simpliciter actus qd.
20 qd in modum etimplex actum ushionis amplectit obiectum, et
obiectum simplex natus idem reponit, qd est illus.

Pr 30 qd modum fera det in modum inveniabile,
qd prestat nō potest, si ex parte composta, qd in oī pīc casent super
modum inveniabile, singulis esset modus talis, ut qd in oī appon
tetur ecce plurimi: Si et singulis pīc esset, casent super hanc pīc
pīc inveniabile, singulis pīc inveniarentur, qd fieri nō po
tēt, cum sit simplex, qd in indicato angustibet pīc pīc de sic
dei an congrue oī cōsiderent, si disponantur, qd.

40 qd his rebus existit in modum simplex qualitas, de his nō potest ecce
simplicior actus, a quo qd de ut iohannes uespergiam emanat qd.

Dico 2.0 modum est representandum sui obiecti pī
qd oī cognitio est modo dei obiecti, qd etiam inveniendum.
notabili ibus operariis quod est fariam potest componi: 10 pīc
qd operatio consistit multibz complexibz dīctis: 2.0 virtutis, qd
est pīc unus actus, qui multibz egupotest poterit obiecta
falloit: 3.0 obiecta, qd ipsas obiecta à mente compoſit
qd plurimi, et in semper ista compoſitio cum virtutali est coniuncta:
4.0 suppositione, qd actus unus simplex illis supponit plures ante
cedentes circa idem obiectum, in quo condit. Ibi in nostra sermone uidi
cum est pīc simplex, qd est unus ipius virtutis obiectus, et suppositione
et suppositione compoſitionem, qd equi potest multibz pīcibus pluribus mul
tos obiectos coniungit, et multis apprehensionibus supponit: 5.0 qd
complexitur, et ab angelico agno audi meum dixit
obiectus 10 ad oīcū actum illis concurreat alijs
pīc, cum a pīcibus detracti, si nulla pīc representat obiectum inveniabile,
qd neqz actus, si qd in inveniendum simplex qualitas. Dic me: ad oīcū
actus illis concurreat aliquis qd est medie et commissa, Contra me: Immē
et, neqz me: Nam ad apprehensionem concurreat in me pīc, ad in
veniendum uero medie et apprehensiones, qd rōe coīs, et discors obiectum,

2

iam representant posset illam decire ad tuum.

obris 20 vir singularium imaginem, illius obtem
nusq; & difformitas, q; si redditum sit unica imago, nullum est
falsum, q; semper confitit obto. Dixi aut, vir singularium ima-
ginem, ut imago est, ex viri illius obto. Nungam est difformitas, han-
sat ait: ut dico est nugo ans. Nam redditum hest iro dice
rem ecce tamen n'ecce, 2 r'is d' eandem representatione, et in i'is conformitate,
difformes constituerint, & falsas iudicent, ut dic: In 2 r'is
ita, q; ut redditum est reddit illam certior esse s'm se, et i'is f'et
cum ea ut est aperte rea, n'potest obta, congruere.

obris 30 his ex redditis v'les n' est representata
tunc, q; nec ipsum redditum, nego corit: r'ao est q; a his emanat iuris
dictio ut est dico, n' ut est imago; Nec d'ctis ad representationem
ad facilitandum: q'pi' et memorativa est representationis redditum, q; etiam
ad hinc memoriam decit.

obris 40 ut se hest lo agnia in discussione
pratum ad subiectum ingrediatur, qd lo semper est d'ctis actus app'q'
etiam subiectum erit dictum a prato, aq; in plurimis i'ibz. Dixi
ut se hest lo obtria agnia obtria, ita se hest pratum obtria ad sub-
iectum obtria, ingrue, concia May. ut se hest lo fratis agnia fratis
iniquaria, ita se hest subiectum fratre ad pratum fratre iniquaria, nego my.
Nisi forte illegit de i'ibz apprehensionis subiecti ex parte, p'li etiam est
semper vir ex dicti.

obris 50 propositio resiliuntur in pratum et sub-
iectum, q; se plurimis i'ibz. Dixi aut: resiliuntur in pratum et subiectum aq;
frater, & obtria, Concia oib: in pratum et subiectum, q; lo redditum,
nego aut. sit in legendus est artis, et Diu' thomaz qd diu' in
dictum et congruo, semper n' de apprehensionis, & obtria i'ibz.
Cento.

obris 60 i'ibz apprehensionis repulsa n' est
dictus a ipso p'li, et i'is d'c' ab'acte n' potest consistere separa-
tatur ab extremis, q; n' apponit t'ales i'ibz apprehensionis ad
redditum. Neq; aut: sed n' redditum ab'acte ordinare i'ibz apprehen-
siones in redditio n' ec' dictum ab'acto redditio, q; unius verbaliq; n'
ognoscit nisi q; autem redditum, quo n' se plurimis i'ibz.

Obies 7º verba unica signare signant secundum partem significaturam,
et ipsius cum subiecto conuentione intrinsecum, aliqui non esse significantes
significatio, qº verbo ut pratum et copula est, unius est ipsius, a genere
superiori est. Id est: unius est ipsius ita, Contra contraria: unius est ipsius, qº
nisi est. Nam ex uno non potest unius ipsius ius significari, sed
et alterius consuetudine.

Obies 8º copularum significatio hoc tertium significare ab aliis
loqui, qº non verbali, a verbis gestis. Nego contra, qº res significativa inducere
reponemus loqui a gestis, qº adstringere alibi; verbali uero conuendit
utrumque extenui, qº ab aliis distincte.

Obies 9º id est illius apprehendere pratum ut conuenientem
enim subiecto, est certus devenire proprius, et ueritatem cognoscere, qº unum alterius
cognitum, si hoc est proprium mutuus conuincit, qº res significativa per hanc
totius enim uisibilis, nego, fercus significatio natus est adiunctionem. Nego maius.
Id est, res significativa cognitio cum complexu intentu, et significatio, et ueritas
ad hanc non secundum.

Obies 10º ut ex duas lineas quibus compuncto
copularius conseruit una linea, ita ex ipsis quatuor et subiecto. Cum uer
tibus equaliter excedat, sicut ex una quadrato parte congrua, in qua
conuicere intendimus, qº non est simplex. Nego anti, qº unus est de duorum en
tium coniunctum aut est intermixta, ut in ueritatis, aut est distincta,
ut in ueritatis eiusdem specie, ueritatis non habent ipsae, ut pellit. Uero
significatio etiam non potest dari in multis ipsis, qº nullus haec locum subiecti non
alterius, qº gestuus componentes conuicere possunt, diffini subiectum, qº per
tum purum.

Obies (19) uero hoc sit genus illud conuic
tere etiam, deinde proprietas, tandem haec in ueritate coniungere, et artus affract
disquem ipsis rebus uerbi uocandi, fieri etiam modum uideri non posse, nempe
Significatio, qº protogram illius faciat ipsis gratia ei subiecti potest alium seu copulare
attribuens unum alterius, acq in extispici ipsis fratre istum conser
git. Id est, non fratre alium etiam significare copulare, in actu signifi
ca, contra cont. in actu exercitato, nego contra. Et ita integrum sit actus significatio
et sanctus hoc numerum ipsis copulare in actu significare, esse tertium
dilectum auctoribus gratia ei subiecti apprehendere, non ita ipsis copulare
in actu exercitato, sed significatio et subiectus uerbalis, qui est significatio et
esse modum conuincere.

Art 5°

Abbo 30. De M. N. didat in systemate et coniunctam.

Sit una ex: Ea tunc enunciatio est continua, in qua est dicta copulae verbales coniunctio sicut condicione, tamen, si sententiam aut sicut siugnificatio. Simpliciter non est, in qua una est copula verbalis, quatenus prout dicta sententia sit complexum. Propter fratrem enunciatio est copula verbalis, sed ubi ea multipliciter fuerit, enunciatio erit coniunctio, ubi est utra, et nuncio est simplex, propter quod videtur artefacti unita, et multipliciter ex formis pacenda est.

Art 6°

De enunciacionibus de isto coniuncto nomine est propositum.

De hoc nomine coniunctione, constat in hoc, et alium, et de ista hanc dicta, quod ab aliis est communis, etiamque confitetur ex hoc etiam, quod est in magis istius aliorum, quam ipsius p[ro]p[ter]e, ut super L'Abre 7° melle Cap. 10 est de istius statu lucis, et clementia de istis syllabus: Neq[ue] enim communis est in aliis, ut p[ro]p[ter]e in hoc, cum nisi omnes coniunctio, et istud est hoc. Compendium.

De isto signo potest esse subiecto; quoniam n. Scholae rigore Communis est in signari et signari modis, ut alii per se sunt etiam signari. Tunc autem ordinari, et tunc de isto hinc coniunctio est hoc est dicitur, hinc coniunctio est hoc alium, et hoc: quo non verius, nec magis in omnibus hinc potest. In hoc sicut.

Sit dicto: I. nuncio est de istmo coniuncto R. nario. Propter quod arteries libo sequenti Capitulo 20 est vocata singularis, et nascit. Nec concreta implieta corpora corpora, et sic nascit natio, ac p[ro]p[ter]e tales et estimandae. 2. o quod in aliquibus corporibus ut in hoc iudiciorum, hoc alius est hoc aliis, natio nomen nunc libo sine copula implieta arteria non possunt esse estiatis, quod nemo negat, quod in aliis ea semper est aliobus, et supponit.

Propter 30, quod leges pro estiatis, aliis ratione estiatis, et non p[ro]p[ter]e hinc p[ro]p[ter]e, sed etiam aliis dictatis non sicut, quod etiam quod libet ei usque ad eum impossibilis, leges praecepit de his, sicut etiam de mea disponit. Propter 30.